

да изляза, нещо, което мога да римувам по-нататък.“ (Вж. М. Арнаудов. Цит. съч., с. 114). Явно е, че Яворов смята Т.-Траяновата поезия за дискурс, лишен от семантична дълбочина, а поетиката му – за безпроблемно усвоима.

60. Ив. Радославов. Цит. съч., с. 196 – 197.

61. Изключително значещ е редът на творбите, съставили „Леворъчни пръстени“ (сп. „Художник“, 1909, кн. 7): 1. „Родина“; 2. „Покаяние“; 3. „Славата на поета“; 4. „В часа на синята мъгла“; 5. „Вечните води“. Лирическото движение е насочено от частната проблематика, от уникалния духовен конструкт *Родина* към универсалните води. Антитетичната композиция на цикъла се подсила от рязката смяна на аз-изказа с колективният, характерно както за ранния („Градушка“, „Заточеници“), така и за късния Яворов (1907–1908) – „По-близо до заход“, „Молете неуморно“, „Да славим пролетта“, „Тома“.

62. Вж. Н. Чернокожев. Душата-храм. – В: Вл. Атанасов. Н. Чернокожев. Българската литература – диалогични прочити. С., 1994, с. 78–87.

63. Делението на символите на „живи“ и „мъртви“ е съвсем възможно в плана на извършеното от П. Рикъор деление на видовете метафори (вж. П. Рикъор. Живата метафора. С., 1994, с. 91). Основанията да говорим за „жив“ символ до голяма степен се дължат на кръга на символа, по-скоро на свойството символичност, очертан от Хегел в „Естетика“ (вж. Г. В. Ф. Хегел. Естетика. Т. I, С., 1967, с. 442–443). В този кръг са разграничими три фази: 1) обикновен образ, „познато за себе си“; 2) нарастване на символичността и всеобщността на символа; 3) спад, принизяване на символичното – алегоризиране.

64. На 29. XII. 1909 г. Вазов признава в писмо до Яворов: „Моите комплименти за „Месалина“. Твърде поетическо и вече без мъгла.“ Цит. по П. К. Яворов. Събрани съчинения. Т. I, С., 1977, с. 483.

65. Превърнатото в традиция перифразиране на „Песен на песента ми“ започва от първите интерпретации. Вж. В. Миролюбов. П. К. Яворов. Литературен силует. – В: Мисъл. Литературен сборник. 1910.

66. В това твърдение сме задължени на разграничението на Лотман между двата модела комуникация. Вж. Ю. Лотман.